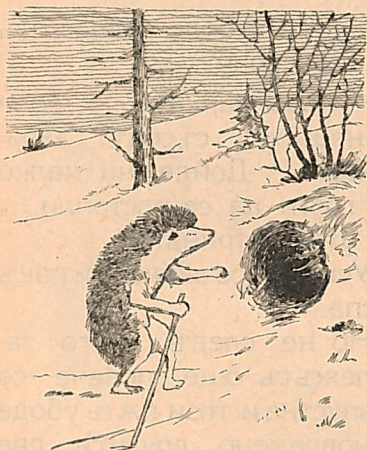

ТАРАЛЕЖЪТЪ, ЗАЙЧЕТА И МАЙКА ИМЪ

Презъ една студена зимна нощъ таралежътъ подаде муцунката си, отвори сънливитѣ си очи и, като разбра, че на това легло може да замръзне, тръгна да си търси ново мѣсто. Той едвамъ гълзѣше по заледения снѣгъ. И, както си вървѣше така, изведнѣжъ му дойде на ума, че тука, наблизо до него, живѣе едно заешко семейство: майка и три зайчета.

И таралежътъ се запжти нататкъ.

Когато достигна до заешкото жилище, той се спрѣ и се услуша. Никакъвъ шумъ и разговоръ.

— Тѣ сега спятъ, — си каза таралежътъ. — На топличко сж, а тарлю трака зжби...

И той почука. Не се обади никой. Пакъ почука. Пакъ никой не се обади. Но следъ третото по-силно почукване, отвжтре се чу уплашениятъ гласъ на майката:

— Кой чука?

— Азъ, азъ съмъ — вашиятъ добъръ съседъ, таралежътъ.

— Какво има бе, господинъ Тарлю? — запита вече успокоена майката. — Какво те носи въ тази бурна и студена нощъ?

— Знаешъ, уважаема съседке, рекохъ да се постопля при васъ. Фъртуната затрупа моето жилище.

— Но тукъ е съвсемъ тѣсно, бе съсede! Едвамъ сме се събрали съ децата, и нѣма никакъ мѣсто.

— Азъ само малко ще постоя. Ще се свия на кълбо въ едина жгълъ. Иначе ще замръзна отъ студъ.

Така каза таралежътъ и се разплака.

Смили се майката на зайчетата и пустна въ жилището си примръзналиятъ таралежъ.